

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

19. De Monacherum institutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

tur: aliqui professio nullam obligationem inducat, ad quocunque effectum.

Quinquagesimo secundo, Ibidem: cap. 16. Nulla renunciatio, aut obligatio antea facta, etiam cum iuramento, vel in fauorem cuiuscunque, causa pie, valeat, nisi cum licentia Episcopi, siue Episcopi Vicarij fiat intra duos menses proximos, ante professionem: ac non aliam intelligatur effectum suum sortiri, nisi secuta professione.

Quinquagesimo tertio, Ibidem: Ante professionem nihil recipiatur de bonis Nouitij, etiam sponte oblatum à parentibus, vel propinquis, vel curatoribus, excepto victu, & vestitu Nouitij illius temporis, quo est in Probatione, sub pena anathematis danibus, & recipientibus:

Quinquagesimo quarto, Ibidem: Finito tempore Nouitiatu, Superiores, Nouitios, quos habiles inuenerint ad profectendum, admittant, aut eos à Monasterio eiciant: & ut abeuntibus ante professionem, omnia restituatur, quæ sua erant, Episcopus per cõsuras Ecclesiasticas, si opus fuerit, compellat. Notandum est, Cardinales Concilij Tridentini interpretes declarasse, hoc locum tantum habere in ijs Nouitijs, quos Superiores tempore Probationis elapso, habiles repperint. Nã in ijs, quos non inuenerint habiles, si ipem tamen probabilẽ dederint, habiles eos infra sex menses futuros, posse Superiores tempus differre.

Quinquagesimo quinto, Eadem Sessione, De Regularibus, cap. 17. Puella, quæ habitum Regularem suscipere voluerit, maior duodecim annis sit, non ante eum suscipiat.

Quinquagesimo sexto, Ibidem: Nec postea ipsa, vel alia professio emittat, priusquam explorauerit Episcopus, vel eo absente, vel impedito, eius Vicarius, aut aliquis eorũ sumptibus ab eis deputatus, Virginitatem diligenter, an coacta, an seducta sit, an sciat, quid agat.

Quinquagesimo septimo, Ibidem: Ne professionis tempus Episcopus ignoret, teneatur Presbiter Monasterij eum ante mensẽ certiorẽ facere, aliam quandiu Episcopo videbitur ab officio suspensa sit.

Quinquagesimo octauo, Eadem Sess. De Regulari, c. 18. Eos, qui cogunt mulieres ad ingrediendum Monasterium, vel ad suscipiendum habitum, vel ad emittendam professionem, & qui Sanctam Virginitatem, vel aliarum uoluntatem vel accipiendi vel voti emittendi, quocunque modo sine iusta causa impederit, sancta Synodus anathemati subijcit.

Quinquagesimo nono, Sess. vltima, De Regularibus c. 19. Quicunque Regularis pretendit se per vim, & metum ingressum esse in Religionem, aut ante etatem debitam professionem fuisse, aut quid simile, non audiatur, nisi intra quinquennium tantum à die professionis: & tunc non aliter, nisi causas, quas pretendit deduxerit coram Superiori suo, & Ordinario. Quod si ante sponte habitum dimiserit, nullatenus ad allegandum quocunque causam admittatur; & tanquam apostata puniatur.

Sexagesimo, Eadem Sess. De Reformat. cap. 3. Præmissis excommunicationis gladius, verus sit Ecclesiasticæ disciplinae, obriat tamen magna que circumspessione adhibita exercendus est, cum experientia doceat, eam si temerè, aut leuibus ex causis, & rebus incutiatur, magis contemni, quàm formidari; & perniciem potius parare, quàm salutem.

Sexagesimo primo, Eadem Sess. De Reform. ca. 4. In Ecclesijs, ubi magnus Missarum numerus reperitur, possint Generales Ordinum in suis Capitulis Generalibus statuere circa hoc, quicquid magis expedire videbitur. Scindum est, Cardinales Congregationis declarasse

hanc facultatem concessam Episcopis, & Generalibus Ordinum Præfectis, locum habere tantum in Missis ante Concilium Tridentinum promissis.

Sexagesimo secundo, Eadem Sess. De Reformat. cap. 11. Locationes rerum Ecclesiasticarum, si anticipatis solutionibus fiant, nullatenus in præiudicium successorum valida intelligantur, quocunque indulto, aut priuilegio non obstante.

Sexagesimo tertio, Eadem Sess. De Reformat. cap. 13. Quibuscumque in locis iam ante annos quadraginta, quarta, quæ funeralium dicitur, Cathedrali, aut Parochiali Ecclesie solua esse persoluta, ac postea fuerit ex quocunque priuilegio Monasterijs concessa, posthac integro iure, & eadem de portione, qua ante solebat, eisdem Ecclesie persoluantur, non obstantibus quibuscumque priuilegijs, etiam Mari Magnò nuncupatis.

Sexagesimo quarto, Eadem Sess. De Regularibus, ca. 22. Si qui Regulares, iam viri, quàm mulieres sunt, qui sub arctiori regula, vel statutu viuunt, excepta facultate habendi bona stabilia in communi, eos ab eorum Instituto, & obseruantia, sancta Synodus amouere non intendit. Ex quibus verbis colligitur, Minimòs, Cappucinos, Carthusienses, & quoslibet alios Religiosos, qui ratione suæ Regulæ, Instituti, & Constitutionum arctiori vitæ genere obstringuntur, id seruare debere.

Sexagesimo quinto, Ibidem sancta Synodus desiderat, ut omnia, & singula supradicta, quamprimum executioni demandentur: & præcipit omnibus Episcopis, in Monasterijs sibi subiectis, & in omnibus alijs, ipsis in Superioribus decretis specialiter commissis, atque omnibus Abbatibus, & Generalibus, & alijs Superioribus Ordinum supradictorum, ut statim prædicta exequantur: & si quid executioni mandatum non sit, Episcoporum negligentiam Concilia Prouincialia suppleant, & coercant. Regularium verò, Capitula Prouincialia, & Generalia, & in defectum Capitulum Generalium, Concilia Prouincialia per deputationem aliquorum eiusdem Ordinis prouideant.

Caput XIX.

De Monachorum Institutis.

Hactenus de Religiosorum Instituto generaliter egimus: nunc de his, quæ sunt aliquorum Religionum propria, tractandum nobis est. Ac primo quidem loco, de ijs, quæ ad Monasticos ordines pertinent; mox de Canonicis Regularibus; deinde de Mendicantibus; Postremò de Militaribus Ordinibus differemus.

Primo queritur, Quinam propriè Monachi in iure Canonico accipi debeant? Respondeo, eos esse accipiendos, qui tribus votis adstricti, bona stabilia, non priuatim, sed communiter possidēt, & in vitæ solitaria studium, & vitam incumbūt. Quibus tria, quatuorue attribuit ius ipsum Canonicum, Quietem, & Silentium, Orationem, Contemplationem, imò etiam laborem manuum, cap. De presentium, 16. quæstion. 1. Monachus autem græcè idem est, qui latine solitarius: sic enim olim græca voce Monachi dicebantur homines, à cæterorum, consortio seuncti, & remoti, qui professi quietem, tacitam, ac durissimam vitam in montibus, altibus, & speluncis degebāt, eamq;

seruabant certis legibus, & institutis. Animaduertendum autē est, Monachi appellatione, a liquando omnem Religiosum significari, cuiuscunq; ordinis sit, vt annotauit Abbas in capit. ex parte, de postulādo: aliquando verò eum solummodo, qui solitariam agit vitam. Ita vt Monachi (vt paulò ante notauit) propriè nominentur ij, qui res stabiles in communi possident, silentio, quieti ac Cōtemplationi dediti, ac seorsum ab alijs hominibus viuentes. Religiosi verò, siue Regulares ceteri, ij sunt, qui Religiosam vitam solemnī more, ac ritu profitentur, quales nimirum sunt Canonici Regulares, item Mendicantes, & his similes. Nos verò in præsentiā Monachos accipimus in propria significatione, vt à cæteris Religiosis omnibus distinctos.

Secundò quæritur, Quot fuerint olim genera Monachorum? *Isidorus lib. Etymo. 7. ca. 13. & lib. 2. de offic. Ecclē. cap. De Monachis*, tria eorum genera constituit; Eremitarum nempe, Anachoretarum, & Cœnobarum. At enim, si Græca nomina consideremus, eosdem prorsus Eremitas esse, atque Anachoretas, comperimus: vnde *Isidorus* tria genera Monachorum nomine potius, quam re ipsa, & vitæ instituto distinguit. Et propterea *Cassian. Collat. 18. c. 4.* duo tantum genera bonorum Monachorum videlicet Cœnobarum, & Anachoretarum discernit. Eremita vocatur, qui in desertis, & solitudinibus habitans solitariè viuit; Anachoreta verò, qui in solitudinem aliumue desertum locum disinctum, ac remotum ab hominibus, viuendi causa, secedit. Quare duo tantum Monachorum genera constituenda sunt, nempe Eremitarum, qui & ijdem propemodum sunt, qui Anachoretæ, & Cœnobarum. Eremitæ igitur sunt, vt diximus, qui solitarij viuunt in montibus, agris, alijsue locis desertis: Cœnobaræ verò, qui vnum in locum seu conuentum aggregati, & coniuncti communitè viuunt, à communi quam profitentur, vita, sic appellati. Monachi vocabulum licet prima sui notione, solitarij designent, proindeque idem sit Monachus, qui Eremita vel Anachoreta; vsu tamen, & consuetudine latius vsurpari cœpit, ita vt sit commune Eremitarum atque Cœnobarum. *Cassianus* tamen *Collat. 18. capite quarto*, & *Hieronym. in Epistol. ad Eustochium. de custodia Virginitatis*, tertium Monachorum genus recensent. Sed illud reprobum appellant, eo quod genus esset quoddam Monachorum, communitè quidem viuentium, sed proprias facultates retinentium: item, & aliorum, qui cum ad tempus vitam cum alijs communem egressi, in solitudinem postea secedebant, vt ibi liberius suo arbitratu viuerent, nullius potestati subiecti.

Tertiò quæritur, An vetus Monachorum vitam, & institutum, in suetum aliquid, & ab humano genere alienum, & abhorrens habuisse videatur? Hæretici nostræ tempestatis, (vt cætera solent alendē pietatis sanctitatisque studia damnare) totam eiusmodi Monachorum vitam, tanquam ab humana societate, & consortio alienam, planeque abhorrentem, improbant atque condemnant: quippe hominum natura, inquit, est ad societatem facta, & *Aristoteles*, ac ceteri Philosophorum, eos vituperant, & reprehendunt, qui

ab hominum congressu, & consuetudine abhorrent, ac fugiunt. At longè secus veteres Patres, & sacri scriptores, de ijs Monachis, & senserunt, & scripserunt: eos enim semper laudarunt, & *Iustinianus Imperator* vitam Monasticam, vt rem sacram, ac diuinam commendauit. Nec est quod Hæretici obijciant, Monachos sibi ipsis tantum prodesse, non alijs. Iuuant enim illi in primis atque tuentur vniuersum genus hominum precibus suis apud Deum, vitæ exemplo, moribus, doctrina, labore, industria. Immeritò item eos, tanquam otio, ac desidie deditos, accusant; cum multa vitia atque salutaria hominum generi, in commune conferant. Quòd si forte querantur, Monachum quendam, vt ex historijs didicimus per triginta annos neque locutum cum vlllo, neque à quoquam conspectum omnino fuisse: quæ res certè diuindano tantum iudicio ponderatur, videtur ab hominis natura prorsus abhorrent? Respondebo, hæc rara admodum fuisse: quæ res certè admiranda potius, quam imitanda. Attamen quis inficiari audeat, è Monasterijs, & Cœnobijs, velut ex sacris quibusdam Seminarijs, & Collegijs electos, & assumptos fuisse quamplurimos insigni, & sanctitate, & doctrina viros, ad Ecclesiastica munera obeunda? qui deinde suis successoribus atque adeo Ecclesiæ vniuersæ multa, & præclara Christianæ vitæ documenta reliquerunt.

Quartò quæritur, Quandonam Monachorum vita atque institutum in Ecclesia cœperit? Hæretici contendunt quarto post Christum natum seculo cœpisse, hoc est; tredecim circiter ab eo tempore annis exactis. Negant enim illi contra communem Scriptorum sententiam receptam *Dionysij Areopagitæ* libellum de Ecclesiastica hierarchia, quo manifestè cōstantur, vbi Monachorum meminit, quos fuisse testatur Apostolorum temporibus. Quicquid sit de eius libri auctore, fueritne ille Pauli Apostoli discipulus, is nempe, cuius facit *Beat. Lucas* in Actibus Apostolicis mentionem, an alius quispiam, nunc non laboro, cum hæc res mei non sit instituti; negari tamen non potest eum perantiquum Scriptorem fuisse, ac longè ante Magni Constantini tempore floruisse. Nec item inficiari queunt *Dionysium* huius nominis primum, Romanum Pontificem ex Monacho fuisse creatum. Nec obscurum est id, quod *Tertullianus*, & *Cyprianus* Scriptores antiquissimi perspicuè tradiderunt, Virgines voto Castitatis Deo obligari, & ab Episcopis velari solitas. Quòd si fœminæ id temporis Deo votis adstrictæ dicebantur, quid mirum, viros quoque tunc fuisse votis obstrictos? Sunt etiam, qui contendunt Apostolorum temporibus Monachos, & Anachoretas fuisse, & putant id inde se aperto, & certo argumēto colligere, quod *Damasius* in vitis Pontificum narrat *Telesphorum* ex Anachoreta Romanum Pontificem electum. Hoc tamen dubium esse, & incertum quidam Catholicis dixerunt: nā *Platina*, & alij non ignobiles Scriptores *Damasium* interpretantur, *Telesphorum* ex patre nomine Anachoreta progenitum fuisse. Verum quicquid sit, hoc vnum certè ex historijs Ecclesiasticis constat, Constantini Magni tempore in Syria, & Aegypto ingentem Monachorum multitudinem vixisse: & deinde circa ea tempora Mon-

sticum

sticum institutum per Orientem propagatum, & auctum, ac deinde in Africa, Italia, Gallia, & alijs Occidentis partibus viguisse. Nam sub Augustino Monachi in Africa vixerunt: sub Martino Turonensi Episcopo, in Gallia: sub Simpliciano Mediolanensi Antistite, in Italia: sub alijs Episcopis in Armenia, Ponto, & Paphlagonia.

Quintò quæritur, Vtri fuerint antiquiores, Eremitæ ne seu Anachoretæ, an vero Cœnobitæ? Respondeo, cum primum exoriri Monachi incœperunt, ijque in Aegypto, congruentem nomini suo vitam, id est, solitariam agebant, & quamquam stans horis ferè in vnum locum conuenire consueuerant, simul tamen nõ commorabantur, sed domunculas, & cellas sparsum per montes, saltus, & speluncas extrucebant, in quibus habitabāt: vnde Monachi, & Eremitæ, & Anachoretæ merito dicebantur. Postea tamen vilum est vtilius, fructuosius, & decentius, in eisdem ædibus eos communiter habitare, & viuere, omnia habentes inter se communia, quam priuatim in desertis, & montibus delitescere: ac ita eiusmodi loca à communione vitæ, & societate, Cœnobia verius, ac congruentius, quam à solitudine Monasteria sunt appellata: Veruntamen hi veterem Monachorum appellationem retinere maluerunt, quòd ea vitæ ratio, & consuetudo non multum à solitudine abesset. Paulus igitur, Eremitarum, seu Anachoretarum primus auctor, ac veluti parens, & Magister, merito vocari consuevit, Antonius autem, licet, & ipse aliquamdiu solitarius vixerit, multos tamen in vnum cœgit, communisq; vitæ rationem instituit, vt propterea Cœnobitarum institutor appelletur. Porro Cœnobia quaquam in commune viuerebant, in montibus tamen, & desertis locis initio extruere Cœnobia cœperunt; postea vero in agris, & Ciuitatibus vicinis; ac tandem eos Magnus Basilus in medias Ciuitates, ac hominum frequentiam creditur induxisse, eique viuendi rationem, & formulam perpetuò seruandam vtiliter tradidisse.

Sextò quæritur, quæ causa, & occasio fuerit Monachorum instituti? Nostri temporis Hæretici affirmare non dubitant, eos partim calu, partim errore, & praua imitatione cœpisse, eo quòd Nicephorus *lib. 3. c. 39. & 40. histor. Ecclæs.* scribit quosdam tradidisse, primos Monachos, & Paulum ipsum primum Eremitam, Decij persecutionis fugiendæ causa in solitudine secessisse, & ibi vitam egisse. Alios verò aiunt hæretici Essenorum olim in Aegyptiacis solitudinibus, & antris degentium errorem, & insectiã consecratos, cõsimilem eis vitã, & habitationem tenuisse. Verum quicquid more suo, calumniantur Hæretici, primi certè apud Christianos Eremitæ imitati sunt exemplum Eliæ, Elisei, & aliorum Prophetarum; Ioannis etiam Baptistæ, ac Christi Domini, qui in solitudine secessit, ac ibi quadragenarium ieiunium seruauit. Cassianus *collat. 1. s. c. 6.* sic ait de Anachoretis loquens, qui non vt quidam pusillanimitatis causa, nec impatientiæ morbo, sed desiderio sublimioris profectus, contemplationisque diuinæ solitudinis secreta sectati sunt; & deinde agens de Paulo Eremitarum duce subiungit, licet necessitatis obtentu dum tempore persequutionis affiniu suorum deuitat insidias Eremi penetrasse dicatur.

Septimò quæritur, an eadẽ vitæ ratio apud veteres illos Monachos fuerit, quæ nunc apud nostros? Contendunt Hæretici longè diuersam fuisse: nimirum illi non fuere, inquit, tribus votis, quibus nostri Monachi, adstricti, sed votis soluti, & liberi viuerebant: si quis ab int̄cepto recederet, is nequaquam, vt voti violator habebatur, sed leuitatis, & incõstantiæ tantum arguebatur. Quicquid sit de ijs Eremitis, aut Anachoretis, siue Monachis, qui solitudines primi, & deserta incolere cœperunt, illud certè, nisi desipere volunt omnino Hæretici, inficiari nequeunt, Cœnobitas, qui cõmuniter habitabant, & viuerebant, & si non quidem à primo ipsorum ortu, sub idem tamen ferme tempus tribus se votis Religionis, Castitatis nempe, Paupertatis, & Obedientiæ deuinxisse; vt apertè ex Magni Basilij Monasticis Constitutionibus liquet. Hinc postea Benedictus in Occidente successit, qui Monachorum Orientis, sub eiusdem Basilij Regula, vitæ rationem æmulatus, suos quoq; Monachos formulam viuendi à se præscriptam profiteri voluit, in qua eadem, quæ dixi vota, seruanda traduntur.

Octauò quæritur, An vlli fuerint Monachorũ gradus? Respondeo, fuisse. Quæres quina illi fuerint? Respondeo, alios fuisse Superiores, alios inferiores: nã sicut Clericis cuiusq; Ecclesiæ priuatæ præerat Episcopus, ita singulis Monasterijs vnus Monachus præsidebat, in cuius potestate erant alij decurij, & centurij præfecti. Porro is, qui multis Monachorum turmis veluti gregibus præerat, Archimandrita vocabatur. Dicitur autè Archimandrita, eo quòd multis Monachorũ ceteris veluti gregibus præsideat, cū Monachi per turmas, & classes diuiderentur. *L. Nos reddentes. C. De Hæret. Mardapa* enim Græcum nomen, speluncam, cauam, & stabulum, in quod greges ouium aduehebantur, significat. Quem verò Græci Archimandritam, & Cœnobiarcham vocabant, S. Benedictus in Regula Abbatem Syriacã potius voce, quam Græcã, ex Euangeliorum tamen codice desumpta appellare conuenit. Hic intra sui Monasterij septa Præfectum quendam constituebat, cuius vicaria opera, & industria utebatur in his, quæ ad Conuentus gubernationem pertinebant, quæ propterea Benedictini Monachi, Priorem claustralẽ vocare cœperunt. Et quia plerumq; extra Monasterium minores aliqui Conuentus, & Sodalitia Monachorum erant eidem Abbati subiecta, alij quidam Præfecti, eo cum libera potestate, & auctoritate dimittebantur: quos idcirco Priores Cõuentuales appellabant. Hinc exortæ sunt Abbatia, & Prioratus: nam procedente tempore Abbates, & Priores, priuata mensa à communi separata vti cœperunt: quo fiebat, vt certi redditus priuatæ Abbatis mensæ assignarentur ex quibus viueret: qui deinde Abbas, annuos quoq; redditus, communi Monachorum mensæ tribuebat. Cum verò Monasteria paulatim Monachis destituerentur; Abbatia, & Prioratus commendari cœperunt Clericis: donec introductus est mos, vt Episcopis, & Cardinalib; in perpetuam administrationem committantur, hoc est, vt ea administrarent dum viuunt. Porro, qui in Regula S. Benedicti Abbates vocantur, in Regula S. Augustini dicuntur Priores, seu Præpositi.

Nonò quæritur, in quo differant Oblatus, siue Donatus, Conuersus, & Monachus? Hanc quæstionem tractat Glossa, & iuris Canonici interpretes Clemen. 1. De Decimis, & in cap. Ex eo, De elect. in sexto, & cap. Per exemptionem, De Priuil. in sexto, & cap. In presentia, De Probatio, & 17. quæst. 1. ca. Vt lex continentia. Summistæ verbo. Oblatus, Nauarr. Consilio 50. & Si. De Regularibus. Respondeo, post institutum à Sancto Benedicto Monachorum Ordinem, introducta esse in singula Monasteria tria hominum genera; ita, vt alij dicantur Oblati, alij Conuersi, alij Monachi. Oblatus est, inquit, Panormitanus, locis citatis, qui se, & sua omnia Monasterio obtulit habitu non mutato. Conuersus verò, qui se, & sua obtulit habitu Religionis suscepto, & Regulæ professione emissa, est tamen admixtus, vt laicus, qui nunquam Ordinibus initiatur, nec est ad cantum in Choro additus, Monachus autem est, qui in sodalitate admittitur tanquam idoneus, & habilis ad Ordines suscipiendos, & tempore ad id constituto ad eos promouetur, ad Chorum, & carum destinatur. Et vt annotat Glossa, locis citatis, Oblati, & Conuersi magis sunt Monasterio adstricti, eo quòd etiam causa vitæ arctioris, & durioris ad alia Monasteria transferre se nequeant: sunt enim quasi serui Monasterij effecti. Conuersi item laici cum Monachis, qui sunt Ecclesiasticis ordinibus initiati, ius & facultatem legendi non habent, cap. Ex eo, De election. in 6. ad finem.

Decimò quæritur, An Monachorum nomine in iure Canonico veniant omnes Religiosi? Respondet Abbas in cap. Ex parte, de postulando. Constitutionem Pontificiam, siue Canonica aliquid de Religiosis statuente, licet de Monachis loquatur, ad omnes Religiosos trahi, nisi aliqua specialis ratio diuersitatis appareat. Vnde appellatione Monachi, omnis Religiosus accipitur, nisi lex alioqui distinguat. Nomine item Abbatibus, venire solet omnis Ordinarius Religiosorum Collegio Præfectus: Abbatissæ autem nomine, omnis femina Sanctimonialium domicilij præfecta. Appellatione Monasterij, omnis Religiosorum simul in commune habitantium Domus, siue Collegium, nisi quid discriminis manifestè constiterit.

Vndecimò quæritur, An Monachi olim essent Clericis inferiores? Respondeo, ex iure Canonico constare, Monachos, & cum primùm cœperunt, & deinde aliquo temporis spatio, fuisse Clericis minores, & ipsis subiectos. Etenim in cap. A subdiacono, dist. 11. ca. 3. dicitur: Pontifici Presbyter, Presbytero Diacono, Diacono Subdiacono, Subdiacono Acolyto, Acolyto Exorcista, Exorcistæ Lector, Lectori Ostiarius, Ostiario Abbas, Abbati Monachus in omni loco præstet obsequium, siue in publico, siue in gremio Ecclesiæ. Hæc ibi: quæ ideo dicuntur, quia tunc temporis Monachi, etiam Abbates Monasteriorum Præfecti erant laici, & idcirco Clericis inferiores. Nulli in Monasterijs reperiebantur Sacerdotes, aut Clerici, sed tanquam cæteri ex populo laici, nullo discrimine ad communem omnium sacram ædem, Sacramentorum percipiendorum causa, se conferiebant: sed & sacerdotem accercebant interdum, qui apud ipsos rem diuinam faceret. Quare nihili mirum est, si tum Monachi, tum eorum Præfecti Ab-

bates Presbyteris, & Clericis inferiores erant. Vnde 16. quæstio. 1. cap. Monachus, ait S. Hieronymus: Monachus non docentis, sed plangentis habet officium, qui vel se, vel mundum lugeat, & Domini patidus præsoleatur aduentum. Sic ille. Deinde, quamquam aliqui Sacerdotes crebantur, prohibebantur tamen extra Monasterium Clericorum munera obire, & exequi, eo quòd Monachus esset ex suæ vitæ instituto, quieti, silentio, & solitudini additus. Vnde 16. quæstio. 1. cap. Placuit, habetur: Monachum per omnia singulariter agere oportet. Quamobrem præcipimus, vt Monachi penitentiam nemini tribuant, nisi sibi iniunctam, vt iustum est: mortuum non sepeliant, nisi Monachus secum in Monasterio commorantem. Et cap. Interdicimus eadem causa, & quæstio. prohibentur Abbates, & Monachi publicas penitentias dare, infirmos visitare, & rationes facere, & Missas publicas canere. cap. Placuit, ibidem statuitur, vt nullus Monachorum de Monasterio exire nefandissimo ausu præsumat, neque penitentiam dare, neque filium de Baptismo accipere, neque infirmum visitare, neque mortuum sepelire, neq; ad Ecclesiam seculari transire, neque alijs quibuscumque negotijs sese implicare. Sit claustrum suo contentus, quia sicut piscis sine aqua caret vita, ita sine Monasterio Monachus. Sedeat itaq; solitarius, & taceat: quia mundo mortuus est, Deo autem viuus. Item cap. Perueni 16. quæstio prima, reprehenduntur Monachi, & Abbates, qui in Parœcijs Episcoporum, ac Presbyterorum munera præstabant. cap. Alia causa est, ibidem, de seipso loquens Hieronymus: Alia, inquit, causa est Monachi, alia Clerici: Clerici oues pascunt, ego pastor. Illi de altari viuunt, mihi securus quasi ad radicem infructuosæ arboris ponitur. Si munus ad altare non defero, mihi ante Presbyterum sedere non licet: cap. Iuxta Chalcedonensis, ait Alexander Secundus, Monachis quamuis Religiosis, ad normam S. Benedicti, intra Claustrum morari præcipimus; vicos, castella, Ciuitates peragere prohibemus, & à populorum prædicatione cessare censuimus. cap. Qui verò, 16. quæstio prim. Concilio Chalcedonensi, statuitur, vt Monachi, qui per Ciuitates singulas, seu possessiones in Monasterijs morantur, sint Episcopo subiecti, & quieti operam dent, atque obseruent ieiunia, & orationes in locis, in quibus semel se Deo deuouerint, permanentes: & placet, eos neque communicare Ecclesiasticas, neque seculares aliquas attrahere actiones, relinquentes propria Monasteria; nisi forte iubeantur propter urgentes necessitates, ab ipso Ciuitatis Episcopo. Hæc omnia in supra dictis locis. Primùm ergo, vt dixi Monachi omnes etiam Abbates, laici erant. Deinde procedente tempore, cœperunt eorum aliqui in suis Monasterijs Presbyteri creari, vt ibi rem diuinam facerent, ac fortassis tunc Sacramenta alijs Monachis intra cœnobium non conferiebant, cum ea percipere deberent à Parocho presbytero, in cuius Parochia erat Cœnobium constitutum. Postea, vel Episcoporum concessu, vel consuetudine introductum est, vt etiam Sacramenta ministrarent: sed ita vt in cœtu tantum suo alijs Monachis Sacramenta præberent, & veluti quædam Ecclesiam inter se constituerent, ne ad alias Ecclesias amplius accederent, aut alienos Presbyteros accerere cogerentur. Atque ita, idem, & Presbyteri, id est, pastoris atque doctoris inter

suos, &

suos, & Monachi munere, & officio fungebatur. Quare in c. Agapius 16. q. 1. increpat Gregorius quendam Episcopum, qui in certo Monasterio prohibebat Missarum sacrificia fieri, & offerri, mortuos sepeliri. Postea ij Monachi, qui erant ad Sacerdotium prouecti ceperunt quoque Episcopi auctoritate, & Abbatis consensu extra Monasterium officia Presbyterorum obire. Quare 16. q. 1. in c. Sunt nonnulli, Bonifacius reprehendit quosdam asserentes, Monachos qui mundo mortui sunt, & Deo viuunt, Sacerdotalis officij dignitate indignos, neque poenitentiam dare, neq. Christianitatem largiri, neq. absolueri posse per Sacerdotalis officij diuinitus sibi iniunctam potestatem. Sed omnino, inquit, labuntur. Neque enim B. Benedictus Monachorum preceptor alimifcus, huiusmodi rei fuit interdicator, sed eos secularium negotiorum edixit expertes fore tantummodo. Sic ibi Pontifex.

Ex quo fit, vt iura Canonica, quæ per multa capita 16. quest. 1. ponuntur, secum inuicem non pugnent, quamuis pugnae videantur: nimirum pro varietate temporum diuersæ leges, & Canones sunt de Monachis constituti. Primum enim illi cum essent laici, etiam ipsi Abbates, Clericis inferiores habebantur: & cum solitudini, quieti, silentio, poenitentia, & contemplationi essent penitus dicati, extra Monasteria commorari prohibebantur, ac ideo arcebantur ab Ecclesiasticis Ordinibus. Postea vero vsu, & iure introductum est, vt aliqui eorum presbyteri crearentur, ea tamen lege, & consuetudine, vt in suis tantum Monasterijs, & sacris operarentur, & sacrificia offerrent: Sacramentaque cæteris Monachis conferrent: & propterea tunc etiam temporis extra Monasteria, Clericorum munera obire, & exequi prohibebantur. Tandem introductum est, vt non solum eorum aliqui, sed multi etiam ad Sacerdotium eligerentur, & Ecclesiastica munera extra Monasterium obirent. Cæterum, hoc tantum fiebat supplendæ idoneorum Clericorum necessitatis gratia. Deinde vero vsus etiam obtinuit, vt Monachi ipsi etiam Clerici muneribus, & officijs in Ecclesia fungerentur, quod eam ad rem magis idonei, & aptiores Clericis Monachi esse viderentur. **Q V A E R E S**, An vlla Monastica constitutione fuerit sancitum, ne Monachi Ecclesijs præficerentur? **R**espondeo, id nec Regulam S. Basilij, nec S. Benedicti, aut Augustini vetuisse, verum illud generatim tantummodo præcepisse, Ne secularia tractarent. Rursum quæres, an saltem iure Canonico communi, Monachi Ecclesiarum cura, & administratione prohibeantur? **R**espondeo, ex his, quæ hucusque dixi, posse colligi, iure antiquo ea re fuisse illis interdictum, quoniam iubebantur intra Monasteria commorari, ac postea non nisi causa necessitatis, vel utilitatis Ecclesijs præfici solebant.

Duodecimò queritur, an Monachus locum habere queat in duobus Monasterijs? **R**espondeo, in cap. Ne nimia, De Religiosis domibus ad finem haberi: Illud etiam prohibemus, ne quis in diuersis Monasterijs locum Monachi habere præsumat. Hæc ibi. Porro is locum in Monasterio habere censetur, qui ius habet eligendi eius Monasterij Præfectum sive Præpositum, & qui suffragium fert in Conuentu.

bus, & Comitijs, & qui tenet sedem in Choro. Ne igitur quis duo suffragia ferret, & ius haberet duos Præfectos, siue Præpositos eligendi, sancitum est, ne Monachus in duobus monasterijs locum obtinere. **Q V A E R E S**, an quis possit vni Monasterio præesse, vt Abbas, & in altero monasterio locum habere, vt Monachus, & priuatus? **D**ubitationem parit id, quod in cap. 1. de Priuil. dicitur: Si Monachus maioris monasterij constituitur, Prior in Prioratu eidem monasterio subiecto, non desinat esse Monachus maioris monasterij sed in vtroque locum obinet. **R**espondeo, cum Abbate in eo capite, quando monasteria sunt seiuncta, & diuisa, ita vt vnum non sit alteri annexum, & adiunctum, siue subiectum, vnus Monachus in duobus monasterijs locum tenere nõ potest: secus verò est, quando non sunt separata, nec disiuncta. Si deinde quæras, num Prior vnus monasterij, quod est subiectum alteri, vocari debeat ad electionem Abbatis maioris monasterij præficiendi, cum is non desinat esse Monachus maioris monasterij. **R**esponder Abbas Innocentij sententiam secutus, seruandam esse consuetudinem, quod si nulla sit, videndum est, an Prior per se ius habeat eligendi proprium sui monasterij Præfectum: & hic vocari non debet, alioqui enim ius haberet eligendi duos Præfectos: an verò non habeat, & hic est vocandus.

Decimotertiò queritur, An Monachus iure communi præfici queat Ecclesiæ seculari? **R**espondeo cum Panormitano in c. Quod Dei timorem, de statu Monachorum, communem in hoc sententiam secuto, si vt Episcopus Ecclesiæ sit eligendus, potest iure communi præfici, cap. 1. 12. q. 1. Clem. 1. De electi. cap. Si Religiosus, ca. Quorundam, de elect. in sexto, ex quibus locis patet Canonicozum suffragijs posse eligi Religiosum in Episcopum: nam, si iure communi habilis non esset, non eligeretur, sed postularetur, cap. ultimo, De Postulat. Prælat. At verò Religiosus electus consensum suum præstare nequit, nisi petita prius, & impetrata à Superiore facultate, cap. Si Religiosus, De elect. in 6. Vnde etiam Abbas nihil obstante dignitate, quam habet, potest in Episcopum eligi, cap. Si Abbatem, De elect. in 6. Si verò Monachus sit inferiori Ecclesiæ seculari præficiendus; tunc aut ea est Collegialis, aut non: Si est Collegialis, aut promouetur ad Canonicatum, siue aliud quodlibet Beneficiu simplex, aut ad aliquam ipsius Ecclesiæ Collegialis Dignitatem: si primum, tunc iure communi eligi, aut præfici nequit, ca. Super eo, De Regularibus. Nec Episcopus concedere potest, vt Religiosus sit Canonicus in Ecclesia seculari Collegiali, siue Cathedrali, nisi Cathedralis Ecclesia sit Regularis: tunc enim Monachus potest iure communi eligi in Canonicum: & hac ratione intelligitur, quod docet in Glossa cap. Quorundam, distinction. 74. Si verò ad Dignitatem eligatur Monachus, vt scilicet Ecclesiæ Collegiali seculari præfit tanquam Præpositus, dubiæ quæstionis est, an id fieri queat. Et quidem conueniunt omnes eligi posse, si Ecclesia Collegialis habeat propriè curam animarum, qualem habent Parochiales Ecclesiæ: sic Cardinalis, Hostiensis, Calderinus, Federicus, Abbas, quos citat Syluest. religio. 6. quæstion. 4. At si non habeat propriè curam animarum, sed impropiè, qualis est ea, quæ Præfectus Collegio habet

in eos,

in eos, qui ad Collegium pertinent, quæ est cura in iurisdictione consistens, tunc dubitant auctores: nam duæ sunt opiniones: prima negat iure communi eligi eum posse, nisi ius ipsum relaxetur ob curæ necessitatem. Sic Hostiensis, & Ioannes Calderinus, teste Syluestro. Secunda verò opinio eum eligi posse affirmat, cum id nusquam prohibitum sit: ita Panormitanus, & Cardinalis, quos refert Syluest. loco citato, & id probant, quia eadem ratio, atque de Episcopo esse videatur: cum eligatur ad curam eorum, qui ad Collegium pertinent.

Porro si Ecclesia collegialis non sit, aut in ea est cura animarum, aut non: si secundum, in ea Religiosus iure communi constitui nequit: Si primum, id est, si curam animarum habet, duæ quoque sunt opiniones, prima negat iure communi fas esse Religiosum, ei præfici absque iuris relaxatione. Secunda sententia est communis, ut ait Abbas, nimirum iure communi posse præfici, nec esse opus vlla iuris relaxatione. Hanc sententiam probant Hostiensis, Ioan. Andreas, Calderinus, Cardinalis, Abbas, quos citat Syluest. religio. 6. q. 4. & 5. quæ & verior mihi videtur: nam ob curæ necessitatem, & utilitatem ius concessit, ut religiosus possit eligi, & colligitur ex c. In parochia, cap. Doctos, ca. Cum pro vilitate, cap. Si Monachus, cap. Si quis Monachus, 16. q. 1. Quare si Patronus ad Ecclesiam parochialem nominet, designet, & offerat Religiosum, non est iure irrita nominatio, & designatio, siue præsentatio, ut in iure dicitur.

Ex his intelligitur, quid sit dicendum, de eo, quod singulatim quaeritur, An Monachus Ecclesie seculari curam animarum habenti iure communi præfici queat? Respondeo, ut dixi, si ea sit parochialis, posse, ut aperte dicitur in cap. Quod Dei timorem, De statu Monachorum, quod nimirum intelligitur causa supplendæ necessitatis, cum alij Clerici minimè idonei reperiuntur: posse item id fieri Episcopi auctoritate, anuente tamen Abbate atque consentiente, ita ut nõ sit necesse ad iuris relaxationem confugere. Si verò Ecclesia tantummodo habeat curam animarum, Parochialis tamen non sit, sententia est Panormitani, ut iam dixi, posse etiam iure communi Monachum huic Ecclesie præfici auctoritate Episcopi, & Abbatis consensu.

Quaeritur etiam, An iure communi concessum sit, ut Monachus auctoritate Episcopi, & Abbatis nutu atque assensu ad simplex Beneficium, cuiusmodi etiã est Canonicatus, eligatur? Respondeo, minimè: ut proinde sola Episcopi auctoritate, & Abbatis consensu fieri nequaquam possit: nam Canonice, & iura tantummodo concedunt, ut Monachus Ecclesie præficiatur ob animarum curam, & salutem.

Decimoquarto quaeritur, An Monachus Ecclesie præfectus locium Monachum habere debeat? Affirmat Innocent. in c. Quod Dei timorem, de statu Monachorum, debere; negat Hostiensis: Abbas cum Ioan. Andrea distinguit in c. Monachi, de statu Monachorum. Aut Ecclesia est, inquit, Monasterio plenè subiecta, & tunc non potest in ea Monachus constitui sine locio: & in eum sensum accipi debet id, quod habetur in c. Monachi, & cap. Quod Dei timorem, De statu Monachorum, ubi decretum est, Ne singuli Monachi per

villas, & oppida, per quascumque Parochiales ponantur Ecclesias: Aut non est subiecta, & ita si Parochiali Ecclesie præficiatur, eo ipso definit esse Monasterij Monachus, & proinde liber ab lege, & præcepto sibi socium, & adiutorem Monachum adsciscendi.

Decimoquinto quaeritur, An Monachus Ecclesie seculari Parochiali præfectus, Monastica etiam tunc regula, & Constitutionibus teneatur? Respondeo, eum nequaquam esse votis monasticis solutum, nec liberum ab habitu monastico deferendo: ab ijs tamen, quæ in Ecclesia seculari vna cum Parochiali munere commodè feruari nequeunt, liberatur, & soluitur, qualia sunt ieiunia, silentium, vigiliae, & abstinentia à carnibus.

Decimosexto quaeritur, Quibusnam iure Canonico Monachis interdictum sit? Respondeo, in Clem. Ne in agro, De statu Monachorum decem esse, quæ partim Monachi facere iubeatur, partim prohibentur.

Primum est: ut habitum monasticum deferant iuxta formam in eo capite præscriptam, quod ad Monachos nigro habitu vtentes tantummodo pertinet.

Secundum est: ut singulis quibusque mensibus sacram peccatorum confessionem faciant, siue in monasterijs, siue extra morentur.

Tertium: ut prima Dominica cuiuslibet mensis, in monasterijs Venerabile Eucharistiae Sacramentum percipiant, nisi ex causa (quam Abbati, aut Priori, aut Pœnitentiarijs monasteriorum aperiant) abstineant ad eorum arbitrium.

Quartum: ut is qui præstet, exponat per se, vel alium, vulgari sermone Regulam in Capitulo.

Quintum: ut silentium continuum seruent in Dormitorio, Refectorio, & Oratorio, in Claustris verò ad certas temporum horas.

Sextum est: Ne aucupatum, aut venatum eant. Septimum: Ne intra monasterij septa, arma teneant.

Octauum: Ne se conferant ad Principum aulæ siue curias.

Decimum: Ut vnoquoque triennio, Conuentum, siue Capitulum cogant.

Decimoseptimo quaeritur, An hæc Clementina quatenus præcipit, ut singuli Monachi vnoquoque mense confiteantur, & prima Dominica cuiuslibet mensis Eucharistiam suscipiant, teneat etiam in vniuersum omnes Monachos, eos scilicet, qui vestibus albis induuntur, cuiusmodi sunt, qui à Monte Oliueto nomen habent, & Cistercienses, Camaldulenses, Carthusienses? Stephanus, ut ait Glossa in ea Clementina, respondet, solum teneri hac lege, qui nigro habitu vtuntur, nempe Benedictinos, quoniam ad eos Clementina dirigitur. Sed probabilius sanè alij opinantur, ut Glossa, Paulus, Bonifacius, Imola, Cardinalis, oēs hac lege Monachos obligari. QUÆRES, quo modo computandi sint menses, quibus illi confiteri iubentur? Respondeo cum Cardinali, eo modo, quod dicit Glossa. in cap. Quam sit, De electis in sexto, ver. Menses, videlicet mensem esse computandum à die, qua facta est confessio peccatorum: & is mensis tot dies habeat, quot continet ille mensis, in quo est facta vltima confessio peccatorum: ac proinde numerabuntur omnes dies, qui

super-

super sunt ex eo mense, & reliqui supplebuntur ex mense sequenti. **Q**UÆRES deinde, an tempore interdicti generalis confiteri debeant? **R**espondeo cum eodem Cardinali, minimè. Item, dubitabis, num, si in primam Dominicam mensis incidit dies festus, & facer, videlicet Patroni Ecclesie, aut Dominicę Resurrectionis, aut Pētecostes, aut alterius solemniss celebratis, debeant Monachi sumere sacrum Christi corpus? **R**espondent Glossa, & Cardinalis, non ob id ab eo esse abstinendum. Si adhuc percuncteris, an si in prima Dominica mensis Monachus extra monasterium cōmoretur, accedere ad Eucharistiam debeat? **R**espondeo cū Cardinali, tuta conscientia, sine peccato tunc sacram communionem omitti; siquidem in Clementina dicitur: *In monasterijs percipiāt, cum tamen de Confessione dixerit: (Confiteantur singulis mensibus, siue in monasterio, siue extra commoretur.)* **Q**UÆRAT aliquis, num hæc lex teneat etiam Moniales? **A**ffirmat Cardinalis, eo quod masculinum genus comprehendit foemininum. **P**ostremò rogas, num hæc lex usu, & consuetudine abrogari queat? **R**espondeo, abrogari posse, cum sit lex humana: quare ubi ea consuetudo inoleuerit, ne Monachi singuli, singulis mensibus confiteantur, aut ne prima cuiuslibet mensis Dominica ad diuinam mēsam, & epulum accedant, non est talis consuetudo damnanda. **S**i postremo roges, an si Monachus solum peccatis venialibus teneatur, debeat singulis mēsis peccatorum confessionem facere? **C**aiet. tom. 1. tract. 5. q. 1. sentit, debere. Sic etiam Nauar. de penit. ca. placu. dist. 6. nu. 121. 122. At Sotus 4. dist. 18. quest. 1. artic. 3. docet Monachum ad id non obligari, putat enim in Clementina prædicta solum esse præceptum Monachis, ut peccatorum lethalium confessionem singulis mensibus faciant, cum tamen ceteri non cogantur Ecclesie præcepto facere confessionem eiusmodi peccatorum, nisi semel quotannis. **V**alde probabilis est opinio Soti: saltem non videntur Monachi, hoc præcepto, ita teneri, ut si omiserint confessionem solum peccatorum venialium, lethaliter peccent: mitius enim & benignè leges interpretari debemus.

Decimo octauo quæritur, An Monachis usu, & usu carniū interdictum sit? **S**. Thomas in *Quodlib. 1. q. 20. & 2. q. 135. art. 8. & q. 139. ar. 9.* docuit, Monachum alioqui sine iusta causa, videlicet infirmitatis, vel abique Abbatis concessu, siue permissu, carnes comedentem, lethalis peccati minimè reum esse, nisi per contemptum regulæ id faciat. **C**ommunis itidem est opinio, quam habet Sylu. *religio. 7. q. 14.* non lethaliter peccare Monachum, siue causa etiam, & facultate legitima, carnes edendo. **E**t quamuis peccet, siue iusta causa eis vntendo, penes Abbatem tamen ius est, & potestas concedendi Monacho carniū edendarum facultatem. **S**i obijcias c. *carneū, de conse. d. 5.* poenam carceris constitui in Monachum carnes edentem. **R**espondeo cum S. Thoma, eam poenam poni contra Monachum carniū vescentem ex contemptu regulæ, vel contra speciale Abbatis præceptum.

Decimono nono quæritur, An iure communi monasteria, sint subiecta Episcopo, in cuius diocesi sunt constituta? **R**espondeo, iure communi quilibet Ecclesias alicubi constitutas ad Episcopum

loci pertinere, & eo ipso, quo sunt in Diocesi constituta, ad Episcopum pertinere, nisi probetur eas esse exemptas, cap. *cum venerabilis, de relig. domib. ca. de Xenodochijs, eo. tit. cap. omnes Basilice, 16. qu. 7. cap. contra morem, dist. 100.* & olim omnia monasteria erant in cura & potestate Episcoporum, 18. q. 2. cap. *Abbat, & cap. quia monasterium c. cum venerabilis, de Religio. domib. & nihilominus monasterio præerat Abbas: imò monachus magis erat Abbati subiectus, quam Episcopo loci, teste Glossa, & Panormitano, locis citatis, quo modo etiam nunc multa Sacrarum Virginum Cœnobia, cura, & auctoritate Episcoporum gubernantur, & in eis tamen vna Sanctimonialium cæteris præsidet. **R**OGABIS, an monachorum Cœnobia Presbytero Parochiali subessent in Sacramentis suscipiendis? **R**espondeo: quod attinet ad iurisdictionem, & gubernationem, erant Episcopo subiecta; quod ad sacramenta verò, Presbytero Parochiali, quando monachi non erant Clerici, ut dicit Abbas in cap. *dilectus, num. 17. de Cappel. monach.* Nam iure communi sicut omnes Ecclesie in diocesi constituta ad Episcopum pertinent: Sic Parochus habet ius in totam Parochiam, ut Sacramenta conferat omnibus his, qui in ea commorantur. 13. q. 1. & cap. *Pastoralis, de ijs, que sunt in Prælati: iure tamen nouo, & Romanorum Pontificum beneficio, monachorum Cœnobia sunt ab Episcoporum potestate exempta, sicut etiam pleraque foeminarum monasteria, quæ sunt in cura, & potestate Religiosorum. At verò iure communi monachorum Cœnobia à Presbytero Parochiali etiam in Sacramentorum perceptione libera sunt: quando Monachi sunt Sacerdotes. Nam ca. 1. 16. q. 1. Monachi quidem prohibentur extra monasterium Sacramenta præbere; conceditur tamen eis, ut sibi inuicem intra monasterium Sacramenta ministrent. Consuetudo quoque probauit, ut Episcopus Sanctimonialibus, suæ curæ subiectis, & monachis nullum apud se Presbyterum habentibus, Sacerdotem aliquem præficiat, qui eis Sacramenta conferat, ut annotauit Abbas loco citato.**

Caput X X.

De Abbate Monachorum Præfecto.

PRIMO quæritur, Quænam iure communi in Abbate requirantur? **R**espondeo hæc in primis, ut expressè professionem emisit, ca. *Nullus, de elect. in 6.* Quapropter Abbatia Regularis, quæ est Beneficium, dari in titulum iure nequit, nisi monacho Religionem professio: datur tamen ei, qui non est religionem professus in commendam, ut dici solet, aut in administrationem perpetuam, ut etiam commendari solet Cardinalibus, alijsque primarijs Ecclesie Clericis. **D**einde, ut sit Sacerdos, cap. 1. de etate, & qualitate ordinand. Abbatia tamen administranda committitur, & commendatur ei, qui presbyter non est. **I**tem, ut vigesimum quintum ætatis annum attigerit, Glossa in cap. *Indemnitatibus, de elect. in 6.* Insuper, ut à monasterio, cui præesse debet, eligatur. Nam olim etiam cum monasteria erant Episcopis subiecta, Abbas non ab Episcopo, sed à monasterio eligebatur, cap. *Abbas, & cap. Abbatem 28. quest. 2.* Amplius, ut ex eodem monasterio, ad cuius præfecturam assumi-